

יומנו של ראש המועצה

בתחילת דבריי לפני שבוע, כתבתי שכינסתי ישיבה משותפת של נבחרי ציבור ונציגי ציבור יחד עם מנהלים במערכת החינוך במועצה, "הוחלט להצטרף לראשי הרשויות הרבים שהביעו התנגדות לכוונה לערוך שינויים בתקצוב תכניות לימודים ע"פ אג'נדה של תנועת נועם".

לאור שיחות שלי עם אנשים נוספים השבוע, במערכת החינוך ובקהילה, אני עדיין בדעה שההחלטה היא נכונה, אבל אני מקשיב גם למה שיש לתנועת נועם לומר. החיים בעולם ובאיזור משתנים במהירות. אחד השינויים המאתגרים ביותר הוא הכנסות בקשב שלנו ובסבלנות שלנו. אנחנו מתרגלים לגירויים רבים ומהירים ולסיפוק גחמותנו באופן מיידי. אנו מתרגלים לשפע ולבזבז. אנו נגררים לפוליטיקה של זהויות, פיצול וחוסר הקשבה. גם העולם הפוליטי זקוק ליותר עומק והקשבה.

במגילת העצמאות של מדינת ישראל כתוב:

"מדינת ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקיבוץ גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתה על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל; תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות."

האמת היא שניתן להבין את הכתוב בכיוונים שונים. המונח "חזונו של נביאי ישראל" מעורר אצלי אסוציאציה של זעקת המוחלש והמשועבד ומרד בסמכות ובשררה. אצל מישהו אחר יכולה להתעורר אסוציאציה של דבקות במסורת והתמסרות לסמכות, גם כשהיא בלתי מובנת. אצל מישהו אחר - דחיית הפיתוי לתאוות ועמידה בקשיים למען עקרונות. מודשתינו היא מודשת עשירה ומורכבת. גם שפתינו.

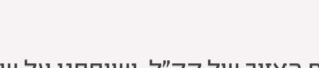
בעיניי, סיוע ותמיכה בקהילה הלהט"בית, קידום שוויון מגדרי, וגם הכרה בכל פער או הדרה או חסם של כל מיעוט "מושחתת על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל". בעיניי, חסימת שירות חיילת לעומת שירות חייל סותרת את עקרונות מגילת העצמאות.

לעומת זאת, בעיניי, חוסר נכונות לעודד התיישבות ומגורים דווקא של בני מקום יהודיים בגליל, היא אפלייה פסולה.

אני מוכן לתת הזדמנות לנבחרי הציבור בכנסת להרכיב ממשלה וליישם, במגבלות הדמוקרטיה והשכל הישר, את מדיניותם. גם אם הם לא מי שאני בחרתי. אני בהחלט יכול להבין טענה ששיפוט של אג'נדה ופסילה מלכתחילה של פעולות, שטרם דובר בהן וטרם ננקטו, סותרת את ערך הסובלנות.

הנטייה שלי היא לייחס סובלנות, פשרה ופתיחות ל"שמאל" והתנשאות, חוסר הקשבה ודוגמטיות ל"ימין". האמת היא שיש צורך למיתון עמדות קיצוניות ולפתיחות לפשרה גם בשמאל וגם בימין. למשל, תמיכה ב-BDS והשוואה בין ציונות לגזענות, או בין ישראל לדרום אפריקה בימי ה"ארפרטהייד", הן עמדות שפוגעות באיכות השיח ואינן מאפשרות פשרה. התרשמתי שחלק מהעמדות של תנועת נועם, גם הן עמדות שפוגעות באיכות השיח. לעומת זאת, ההגדרה "חשון" לא מתאימה.

אני ארחיב בעיניי דעתי באשר לשפתינו ולמחויבותינו בשבוע הבא. אנחנו חיים בארץ ישראל ומדברים עברית. חזרנו למקום שממנו הוגלו וגורשו אבותינו. אנחנו חלק מגורל היסטורי ולאומי ייחודי ומיוחד ששורשיו בשחר ההיסטוריה. אנחנו מחוברים לרצף היסטורי פרטני ושבטי ולהתגלות, תורה ונבואה אוניברסליים שהשפיעו על כלל האנושות. יהי רצון שזנכה להיות ראויים לכך.

השבוע נפגשתי עם הנהלת האזור של קק"ל, ושוחחנו על שיקום מחצבת שגב והמשך פיתוח וטיפוח יער שגב.

נפגשתי עם מנהל המחוז של משרד החקלאות ופיתוח הכפר, ודיברנו על פיתוח עסקי ביישובים קהילתיים וביישובים בדואים.

השתתפתי בישיבה עם מנהל התכנון ומשרד השיכון ונציגי ציבור מחוסנייה בקשר לקידום תכנית המתאר של היישוב.

השתתפתי בישיבת רשויות אשכול בית הכרם שדנה בתכנית העבודה של האשכול. האשכול מגייס תקציבים נוספים לתקציבי הרשויות כדי לקדם צרכים משותפים בתחומי איכות הסביבה ופיקוח, פיתוח תיירות וטיילות, שירותים לאנשים עם צרכים מיוחדים, ופיתוח עסקי אזורי. שותפים באשכול כל רשויות בקעת בית הכרם.

פגשתי בתל אביב עשרות ראשי רשויות, עיריות ומועצות אזוריות בכנס "מוני-אקספור".

נפגשתי עם צוערים ממדינות אפריקה שבאו לביקור במשגב במסגרת השתלמות בפיתוח כלכלי אזורי.

זכיתי לברך באולם אשכול הפיס את העוסקים והמתעניינים בזכויות אנשים עם מוגבלויות.

נפגשתי עם הנהלת היישוב כמאנה ועם נציגי ציבור ותושבים מאבטליון, חוסנייה, סלאמה, לוטם, דמיידה ומורשת.

בשבת קראנו את פרשת "וישלח". יעקב אבינו שולח שליחים ומתנות לאחיו עשו. לפני פגישתו עם אחיו הוא עובר ב"מעבר יבק". שם הוא נאבק עם מלאך ושם הוא מקבל את שמו ואת שמנו - ישראל. המקום נקרא בפיו "פנואל". המעבר הוא סמלי והוא קשור לכני - עברי מלשון מעבר. המעבר הוא במהות שליוחנותו ותפקידנו בעולם. מעבר קשור במאבק. בספר "מעבר יבק" מאת רבי אהרון ברכיה ממזונה משוהה המחבר את מעבר יעקב במעבר יבק למעבר שכל אדם עובר מהעולם הזה לעולם הבא בסוף ימיו. הקשר שלנו לאבותינו ואמהותינו הוא הקשר שלנו לבנינו ובנותינו. כל חיינו הם על "גשר צר מאוד" העובר ממקום למקום. שנוכה, כמאמר רבנו "הכלל והעיקר, שלא יתפחד כלל" (ליקוטי מוהר"ן, תניא מ"ח). שבוע טוב!

**שלכם,
דני עברי**